

تجربه آموزش طراحی در دانشکده های معماری

حجت فتحی*^۱، شاهرخ محمدی^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، (memarane.sazeh@yahoo.com)

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، (Dr.sh.mohammady@gmail.com)

چکیده

این نوشتار در پی تأکید بر آموزش معماری کارآمدتر است تا معماران قادر به خلق محیط های انسانی در راستای پاسخ به نیازهای اجتماعی، فرهنگی و محیطی طراحی شوند. منظور از محیط های انسانی، محیط هایی است که فعالیت های انسانی به صورت تعریف شده در آنها انجام می شود. فعالیت هایی که بازتابی از معیارهای رفتاری و فرهنگی مشخص شده توسط جامعه بوده و مسائلی مانند اقتصاد، اکولوژی و اجتماع را در بر می گیرند و سبب محیط های زیستی می شوند. مقاله با بررسی و تحلیل معیارهای آموزش و محتوای آموزشی دانشگاه های مختلف معماری، تلاش خواهد نمود تا گسست موجود میان آموزش های صرفاً عملی و نظری در فرآیند آموزشی معماری را مشخص سازد. این تحقیق به ارائه روش هایی جهت پر نمودن این فواصل می پردازد؛ و در عین حال مفاهیم نظری مورد نیاز برای ایجاد محیط های انسانی را نیز به صورت توأمان در نظر دارد. این امر فهم جامعی از دو روش آموزش معماری مختلف، اما وابسته را ضروری می سازد و به شناخت دو پایه اصلی این آموزش، یعنی پایه عملی و مهارتی، و پایه تئوری و نظری، مدد می رساند.

واژه های کلیدی: آموزش معماری، فرآیند آموزشی، دانشکده های معماری، پایه نظری و عملی، آتلیه طراحی